

Blackwaterin yöt olivat villejä, mutta vain harvat kulkivat katuja valoisaan aikaan. Satunnaiset askeleet kaikuivat tyhjiällä jalkakäytävillä, ja liikkeiden avoinna-kyltit olivat vain muistutus menneistä ajoista. Poliisipartiot pitivät päivisin huumekaupan kurissa, mutta öisin kaupunki sykki omilla säännöillään. Se oli täynnä piilossa olevia haluja ja salaisuuksia, jotka ryömivät koloistaan illan hämärtyessä. Sade piiskasi ikkunaa ja tuuli riepotti vastapäisen baarin mainoskylttejä. Tumma taivas roikkui matalalla, kun kerrostalon viidennen kerroksen kulmahuoneistossa mies heräsi ovikellon soittoon. Hän raotti silmiään. Päässä jyskytti, ja silmäluomet painoivat. Hetken hän vain makasi, kunnes todellisuus alkoi hahmottua. Sohva, kulahtanut villtti kietoutuneena ympärille, suussa vanhan viinan maku. Hän nojautui eteenpäin. Lattia tuntui kallistuvan vastaan. Tyhjiä olutpulloja lojui jaloissa, yksi vierähti kolisten maton reunaan. Television sinertävä ruutu vilkkui mykkänä hämärässä. Ovikello soi uudestaan. Hän nousi huokaisten, raahautui ovelle, avasi lukot ja kiskaisi oven auki. Oven takana seisoj nainen, jonka silmät olivat mustat kuin Blackwaterin yö. Märät hiukset valuivat pitkin olkapäitä, ja punaiset huulet raottuivat, mutta hetken hän ei sanonut mitään. Katse pyyhkäisi miehen yli – verestävät silmät, väsyneet kasvot, kantositeeseen tuettu käsivarsi. "Helvetti, Anton. Näytät surkealta." "Kiitos, Olivia. Kiva nähdä sinuakin." Olivia työnsi itsensä sisään ja ravisteli hiuksiaan. "Tekisit itsellesi jotain. Olisit nyt ainakin selvin päin." "Ole kuin kotonasi vain." Anton sulki oven. "Jos ei huvita olla selvin päin, ei tarvitse olla selvin päin. Ja jos et muista, olen pakotetulla lomalla." Olivia katsoi ympärilleen. "Kuinka voit elää näin? Tämä kämpä haisee kuolemalta." Hän kaivoi takkinsa taskusta valokuvan ja heitti sen pöydälle. "Hetkinen nyt. Minulla on helvetinmoinen krapula. Antaisit minun edes keittää kahvit." Kahvinkeitin porina täytti huoneen hetkeksi. Anton nykäisi kourallisen pillereitä, huuhtoi ne alas vesilasillisella, pyyhkäisi suupieltään ja tarttui kuvaan. Valokuvassa kadun varteen pysäköidyssä autossa istui kaksi miestä. Toisen kasvot hukkuivat varjoihin, mutta toisen hän tunnisti heti. Tom Wik. Ruotsista tullut ammattirikollinen, joka muutamassa vuodessa nousi kaupungin alamaailman johtoon. Hänen tuoma muuntohuume Spectre oli vallannut Blackwaterin yöelämän nopeasti. Petre – kuten käyttäjät sitä kutsuivat – oli kaupungin uusi valuutta. Se myi yökerhojen takahuoneissa ja kadunkulmissa. Aiheutti äärimmäistä riippuvuutta jo ensimmäisellä käyttökerralla. Anton kohotti katseensa Olivian tummiin silmiin. "Mitä tämä on?" "Otettu eilen. Wik on liikkeellä taas." Anton kaatoi heille kahvia. "Kuka toi toinen heppu on? Ja miksi tämä minua kiinnostaisi? Olen poissa pelistä, Olivia. Ne veivät mun merkin ja aseet. Mitä odotat että tekisin?" "Sä tiedät kuka Wik on. Sä tiedät, mitä hän ajattelee. Ja mä luulen, että sä vihaat sitä jatkää enemmän kuin tätä läävää. Sä haluat nähdä sen lukkojen takana." Anton vilkaisi siteeseen käärittyä kättään - muistutus virheestä, joka maksoi hänelle uran. "Minä? Katso nyt ympärillesi. Tämä ei ole mikään sankarin piilopaikka. Ja mitä muka tekisin? Ilman asetta, käsi paketissa?" "Pomo uskoo, että kuvan toinen mies vetelee nauruista. Jos saamme Wikin, saamme hänet." Olivia sanoi ja laski kätensä Antonin olalle. "Hän haluaa sinut takaisin. Epävirallisesti." Anton ei tiennyt, kumpi osui syvemmälle – kaipaamansa naisen kosketus, vai hänen viimeiset sanat, mutta hän lupasi miettiä asiaa.